

Opdat wij biddend indachtig zouden blijven
DE HEER

RAPHAËL DELCOUCQ

zoon van wijlen Charles en Henriette Verhaeghe.

Geboren te Elsegem op 25 september 1935

en overleden te Avelgem op 1 juli 1991,

gesterkt door het ziekensakrament.

Het was als een donderslag bij heldere hemel dat we het bericht vernamen van het zo haastig en pijnlijk heengaan van Raf uit ons midden. Wat zullen we zijn vertrouwde gestalte in onze gemeenschap voortaan moeten missen.

Voor Raf zou het weer een drukke week worden: De Feniks-feesten waren zopas achter de rug, waar hij een gelukkige dag had beleefd. Het jaarlijkse grote evenement met de side-cars in de Feniks-run en daarna nog wat gezellig keuvelen met de vrienden over het beleefde avontuur. En de valiezen stonden al klaar want reeds wachtte de Ziekenzorgvakantie in Spa, waar Raf zich weer eens met hart en ziel zou kunnen uitleven... Ja, dat was eigenlijk zijn leven: als het weer een beetje meezat, was hij met zijn fiets onderweg... ergens naartoe. Want Raf was een echte volksvriend, die door zijn hartelijkheid, zijn jovialiteit, zijn eenvoud en dienstbaarheid de vriend van velen was geworden.

Hij leefde niet voor zichzelf alleen; ondanks zijn zware lichamelijke handicap, mocht iedereen zo gaarne op hem beroep doen. Wat stelde hij zich graag ten dienste van de mensen: als bestuurslid in de werkgroep der mindervaliden, in de K.V.G., waar hij lidgeld bijeenbracht, ook in K.W.B. was hij de man van alle werk: hij zorgde voor de verdeling van het ledenblad Raak, tweemaal 's jaars bezocht hij de zieke leden en stond in voor de jaarlijkse organisatie van de meibedevara naar O.-L.-Vrouw van Kerselare. En heel kenmerkend voor Raf was de stiptheid en de nauwgezetheid waarmee dit alles gebeurde.

Ook aan zijn eigen familie was hij ten zeerste gehecht: hij leefde tenvol-le mee met het wel en het wee van zijn broer en zusters, van zijn neven en nichten. Maar hij leefde ook echt verbonden met het reilen en zeilen van onze gemeenschap: de plaatselijke muziekmatschappij, de beide voetbalploegen, zoveel andere sport- en cultuurmanifestaties mochten rekenen op zijn trouwe aanwezigheid. Daarnaast vond hij zijn vreugde ook in de vele kleine dingen van het leven: een wielervedstrijd in de streek, wat praten en een glaasje drinken met zijn vele vrienden en bekenden en ook al eens een kaartje leggen, zeker elke maandagnamiddag trouw op post met Mauriceke, zijn beste vriend. Ook in het parochiaal gebeuren mocht je altijd op Raf beroep doen.. Een vriend van de priesters, die zich als buurtverantwoordelijke en lector zo gaarne ten dienste stelde van God en van de kerk.

Raf, vriend, we zullen je missen... in de kerk, in de buurt, in de familie, in de parochiegemeenschap, in de sociale organisaties, bij je vrienden-gehandicapten, in je gastvrij huis en in onze vriendschap... maar de zekerheid dat je nu nog voortleeft in de breed-geopende armen van een vriendelijk - Vaderlijke God, mildert ons verdriet, verlicht onze droefheid en schenkt ons hoop. Tot deze Vader durven we vandaag te bidden: "Heer, geef Raf nu eeuwigheid bij U".

Dierbare familie, dit plotse en onvoorziene afscheid doet u heel veel pijn. Toch wil ik u van harte danken voor een jarenlange genegenheid, bezorgdheid en dat ik bij u allen steeds tenvolte "thuis" mocht zijn. Hoe-veel uurtjes vol vreugde mochten wij niet met elkaar delen! Verlies de moed niet en blijft met elkaar in vriendschap verbonden. Eens zien we mekaar weer in het vaderhuis.

Beste geburen, hoe moet ik jullie danken voor alles wat je voor mij hebt gedaan. Met jullie was ik nooit alleen. Je waart er altijd om mij te helpen met raad en daad. Mocht onze jarenlange vriendschap in uw hart gegrift blijven en nu verder doorgaan tot over de dood heen.

Dierbare vrienden, kennissen, medeparochianen, dank voor al de schone momenten die ik met jullie mocht beleven. Vergeet mij niet en bidt regelmatig nog eens voor mijn zielerust.

De familie dankt u voor de blijven van deelneming.

Rouwleiding E. Vuylsteke

druk WM avelgem

